

Mennesker var i det hele strømmet til; men skønt ingen kunde være i Tvivl om, hvad det galdt, viste Folk stadig ikke megen Tilbøjelighed til at tage Del i Slukningsarbejdet. De mest haardkogte af dem gjorde ikke nogen Hemmelighed af deres Glæde. De frommeste tænkte i deres stille Sind: »Det er Himlens Straf!«

At det var Povl Gaardbo, der under en Kompetence-Strid mellem Brandfogederne og Sprøjteførererne havde taget Ledelsen, gjorde sit til, at saa mange beholdt Hænderne i Lommerne. Befolkningen havde i den sidste Tid særlig vendt sin Uvilje imod ham, fordi han var en Fremmed, og fordi hans bestemte Karakter og utaalmodige Optræden føltes som en Udæskning. Man saae i ham Dihmers onde Aand, der havde forført ham til politisk Fra-fald, og som misbrugte sit Herredømme over den syge Mand til at genindføre en trældomsagtig Leve-vis paa Favsingholm, hvor Arbejdsdagen nu begyndte Klokken fire, hvor selv de faste Husmænd fik Grød om Morgen og Mælkebrød om Aftenen ligesom Lænehunde, hvor man blev nægtet Medicin, naar man var syg, og hvor baade Koner og Piger maatte føde deres Børn uden at faa Masken paa.

Vinden tog til, og man mente nu almindeligt, at baade Mejeriet og Laden var dødsdømte. Den Mand, der red oppe paa Mejeriets Tag i en Regn af Gnister,